

Rosemary Byrne, *The Protection Paradox: Why Hasn't the Arrival of New Media Transformed Refugee Status Determination?* (Paradoks ochrony: dlaczego wraz z pojawieniem się nowoczesnych mediów nie uległ zmianie status uchodźcy?), „Law International Journal of Refugee Law” vol. 27, iss. 4, s. 625–648, DOI: 10.1093/ijrl/eev048.

Autorka artykułu podejmuje analizę nowych instrumentów prawnych stanowiących dla ochrony uchodźców. Kraje członkowskie Unii Europejskiej wprowadzają kolejno dowody osobiste dla uchodźców. Nowe dokumenty mają usprawnić zarówno

rejestrację imigrantów, jak i wymianę informacji pomiędzy urzędami. Jest to związane z tym, że państwa europejskie powoli nie radzą sobie z liczbą uchodźców napływających do Europy. Dowody te zawierają także bardzo newralgiczne dane, takie jak informacje o wykształceniu i kwalifikacjach zawodowych, a także o wyznaniu religijnym czy zdrowiu. Wszelkie dane są dostępne w cyberprzestrzeni, co stanowi wiele zagrożeń dla uchodźców. W artykule podkreślone zostało, że dokumenty tożsamości uchodźcy mają na celu szybką jego identyfikację, jednak powinny zawierać wyłącznie dane niezbędne.

Artykuł podejmuje problematykę nowych technologii informatycznych, które miały co do zasady wzmocnić ochronę uchodźców poprzez rozwój lepszych procedur na rzecz tychże osób. Tymczasem wszechobecna w sieci informacja elektroniczna dotycząca każdego uchodźcy niweczyć może prawną ochronę tych osób.

Punktem wyjścia w artykule są rozważania dotyczące definicji legalnej uchodźcy zawartej w Konwencji genewskiej z 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców i dołączonym do niej Protokole nowojorskim z 1967 r. Na gruncie Konwencji uchodźcą jest osoba, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem z powodu swojej rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub poglądów politycznych, znajduje się poza terytorium kraju, którego jest obywatelem i – z powodu tych obaw – nie chce lub nie może do tego kraju powrócić. Upublicznienie newralgicznych danych uchodźcy, w ocenie autorki artykułu, stanowić może zaprzeczenie jego ochrony.

Autorka koncentruje się na demaskowaniu problemów technicznych, dowodowych związanych z postępowaniem zmierzającym do nadania statusu uchodźcy, zauważa, że procedury te w krajach europejskich wymagają pilnych transformacji. Istnieje potrzeba uproszczenia nadawania statusu uchodźcy i przyspieszenia tego postępowania.

Kończąc swoje rozważania, autorka postuluje wdrożenie w państwach europejskich jednolitego systemu środków służących szybkiemu ustaleniu tożsamości cudzoziemców i niezwłocznemu udzieleniu ochrony uchodźcom.